

Какъ живѣе катеричката

Снѣгътъ се разтопи. Настъпи пролѣтътъ. Събуди се заспалата гора, облѣче се съ зелени листа, огласи се съ веселитѣ звънливи пѣсни на птичкитѣ. Тѣ почнаха да си виятъ и гнѣзда. Катеричката сѣщо почна да си приготвя кжщичка.

Избра тя високо, клонесто дърво и почна да носи сухи клончета, листа и ланска трева. Направи си тя кжщичка, въ която ни вѣтъръ вѣе, ни дъждъ вали. И цѣлата кжщичка постла съ мѣхъ, за да бже топло на децата ѝ.

Като си направи кжщичката, катеричката роди половинъ дузина малки, слѣпи катерички. Минаха осемъ дни. Малкитѣ катерички прогледнаха и се покриха съ козина. Мина още недѣля. Катеричкитѣ порастнаха и почнаха да си показватъ главички изъ кжщичката.

Настъпи лѣтото, показаха се гжби, зачерви се тревата отъ ягоди. Старата катерица внимателно сменя децата си отъ дървото и ги води да се нахранятъ съ гжби и ягоди. Нахранятъ ли се катеричкитѣ — хопъ на дървото: тамъ е леко и безопасно. Всредъ гжститѣ листа катеричкитѣ почватъ да играятъ, да се гонятъ и бѣгатъ, сѣщо както малки деца.

Времето минава незабележано. Катеричкитѣ порастватъ и майка имъ ги напуска. Тѣ вече могатъ да живѣятъ безъ нея.

Лѣтото е къмъ края си, скоро настъпва есенътъ, а следъ нея и студената зима. Още отъ лѣтото младитѣ и стари катерички почватъ да си сушатъ гжби. Ще вземе катеричката гжба, ще я набучи на най-високото клонче на бора и тамъ ще изсъхне тя. Когато узрѣятъ орѣхитѣ и желждитѣ, катеричката ще си напълни дупката съ тѣхъ.

И зимата не е страшна за нея. Презъ есенътъ тя си смѣнява тънкото червено кожухче съ дебело и тъмно за зимата. А храна тя има достатъчно приготвена. И спокойно прѣкарва страшната студена зима.

Антонъ Христовъ